

**Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.086/2020/5.**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a személyesen eljár felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Veresegyházi Csongor kamarai jogtanácsos által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen közalkalmazotti jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei tárgyában indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 54.M.3209/2017/24. számú ítéletével szemben a felperes által 25. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A felperest terhelő 342.750 (háromszáznegyvenkétezer hétszázötven) forint fellebbezési illeték összegét az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és az elsőfokú bíróság döntése

- [1] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2019. május 8. napján hozott 54.M.3209/2017/24. számú ítéletével elutasította a felperes keresetét, melyben a 2017. október 31. napján kibocsátott felmentés jogellenességével összefüggő jogkövetkezmények alkalmazását kérte.
- [2] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2012. november 5. napjától állt határozatlan idejű közalkalmazotti jogviszonyban az alperessel, 2014. január 1-től jogi előadó munkakörben végzett munkát, a közvetlen felettese dr. Tanúl osztályvezető volt.
- [3] Az alperes 2017. január 23. napján utasítás megtagadására hivatkozva írásbeli figyelmeztetésben részesítette a felperest. A felperes a figyelmeztetést vitatva keresetet terjesztett elő, melyet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 39.M.787/2017/7. számú ítéletével elutasított. A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 8.Mf.680.122/2018/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Határozatában kifejtette, hogy nem állt fenn a munkáltatói utasítás megtagadását megalapozó körülmény, a felperes a felettese utasítása alapján köteles volt a feladatkörébe tartozó szerződéstervezet elkészítésére.

Az alperes a 2017. október 31. napján kibocsátott felmentéssel a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 30. § (1) bekezdés c) pontjára hivatkozva 30 nap felmentési idővel 2017. október 31. napjával rendelkezett a felperes közalkalmazotti

jogviszonyának a megszüntetéséről. A felmentés indokolása azt tartalmazta, hogy a felperes a közvetlen vezetője többszöri szóbeli figyelmeztetése ellenére, több esetben a hivatali munkarendtől eltérően végezte a munkáját anélkül, hogy az eltérésre engedélyt kapott volna. Ezzel a munkavégzése idejét jelentősen csökkentette. Ezen kívül egyes szervezeti egységektől panasz érkezett a munkavégzésére és szóbeli elbeszélgetés után sem következett be változás. A felmentés indokolása tartalmazta továbbá, hogy a felperes az általa kezdeményezett perben (39.M.784/2017.) a kereseti kérelemhez és a per tárgyához nem tartozó olyan, a munkáltatóra sértő kijelentéseket tett, amely a lojalitását megkérdőjelezi, mindez „a közalkalmazotti jogviszony fenntartását lehetetlenné teszi.”

- [4] Az elsőfokú bíróság - a módosított kereseti kérelem alapján - a Kjt. 30. § (1) bekezdés c) pontja alapján azt vizsgálta, hogy az alperes által kibocsátott felmentés indokolása világos, valós és okszerű-e.
- [5] A felmentés első indoka, azaz az alperesnél érvényben lévő munkarend rendszeres és folyamatos megszegését illetően az elsőfokú bíróság az alperesi ügyrend alapján megállapította, hogy az alperesnél hétfőtől csütörtökig 8-tól 16:30 -ig, péntekenként 8-tól 14 óráig tartott a munkaidő. A munkavállalók beléptető rendszer segítségével regisztrálták a munkahelyre történő érkezés és távozás időpontját. A felperes nem vitatta a perben, hogy az alperesi munkarendtől eltérően rendszeresen, általában fél óra késéssel érkezett a munkavégzés helyére. A felperes eltérő munkarendre vonatkozó munkáltatói engedéllyel nem rendelkezett. Dr. Tanú1, a felperes közvetlen felettesének tanúvallomása alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, a munkáltató előtt ismert volt, hogy a felperes a felmentést megelőzően hosszabb időn át, több éven keresztül napi rendszerességgel az alperes által kiadott munkarendtől eltérően végezte a munkáját. Ezzel összefüggésben a közvetlen felettese szóban figyelmeztetéseket adott, ennek ellenére a felperes a közvetlen felettese tudtával rendszeresen megszegte a munkakezdésre vonatkozó munkáltatói előírásokat. Mindezt azonban a munkáltató éveken keresztül eltűrte, ezzel kapcsolatban érdemi intézkedést nem tett. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság nem találta megállapíthatónak a felmondás okszerűségét a hivatali munkarend megszegésével, a késésekkel kapcsolatban.
- [6] Az elsőfokú bíróság dr. Tanú1, Tanú2, Tanú3 és Tanú4 tanúvallomása alapján nem találta bizonyítottnak, hogy a felperes munkavégzésével kapcsolatban a munkatársai panaszt tettek a feletteseknél. Ezzel összefüggésben a tanúk vallomása alapján egyetlen konkrét kötelezettségszegést lehetett megállapítani, amellyel kapcsolatban azonban a felperes írásbeli figyelmeztetésben részesült. Ez volt az a munkáltatói intézkedés, amelyet a felperes a felmentésben is hivatkozott 39.M.784/2017. számon folyamatban volt perben vitatott. A kétszeres értékelés tilalmára figyelemmel azonban ugyanezen felperesi magatartásra az alperes már jogszerűen nem hivatkozhatott a felmentésben, egyéb konkrét tény pedig az alperes nem bizonyított a perben. Ezért az ezzel összefüggő felmentési indokot sem találta jogszerűnek az elsőfokú bíróság.
- [7] A felmondás harmadik indokát, azaz az alperesre sértő kijelentések alkalmazását, használatát illetően az elsőfokú bíróság a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 8. § (2) bekezdését, továbbá az Alkotmánybíróság 56/1994. (XI. 10.) AB határozatában kifejtetteket tekintette irányadónak. Ez alapján kifejtette, hogy a munkavállaló a munkahelyén és munkaidején kívül nem tanúsíthat olyan magatartást, amely - különösen a munkaköre jellege, a munkáltató szervezetében elfoglalt helye alapján - közvetlenül és ténylegesen alkalmas a munkáltatója helytelen megítélésére vagy jogos gazdasági érdekének, illetve a munkaviszony céljának a veszélyeztetésére.

- [8] Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú eljárásban az alperes egy konkrét, a másik perben (39.M.784/2017.) előterjesztett felperesi beadvány tartalmát sérelmezte, az elsőfokú bíróság ennek a 2017. július 17-én előterjesztett beadványnak a tartalmát értékelte. Megállapította, hogy azok a kifejezések, melyeket a felperes az adott beadványban használt az alperesre („az alperes nyilvánvalóan szabálytalanul használja fel évek óta a közpénzt”, „alperes képviselője azt nem tudja elfogadni, hogy valaki nem végzi el azt a munkát, melyért ő vette fel a díjazást... „az alperes újabb hazugságokhoz vetemedik”, „...alperes visszaél ezzel a helyzettel és nyilvánvalóan valótlanságokat állítva próbálja meg befolyásolni a bíróságot”) személyes hangvételű és a per tárgyához nem tartozó, sértő kijelentések voltak, amelyek alkalmasak az alperes negatív megítélésének kialakítására. A felperes magatartását az elsőfokú bíróság különösen arra figyelemmel értékelte, hogy jogász munkaköréből adódóan rendszeresen az alperes képviseletében járt el, ebből következően bizalmi jellegű feladatokat látott el. Álláspontja szerint a felperes fenti magatartása, megnyilvánulása az alperes érdekszféráját hátrányosan befolyásolta, ezért bizalom hiányában nem volt elvárható a továbbiakban a jogviszony fenntartása. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperest megillette az a jogosultság, hogy a munkáltatói írásbeli figyelmeztetésével szemben keresetet terjesszen elő és a perben a jogi álláspontját kifejtse. Jogban jártas, jogi munkakörben foglalkoztatott személyként nyilvánvalóan olyan kijelentéseket nem tehetett, amelyek az alperesre nézve hátrányosak, illetve a perrel közvetlenül nincsenek összefüggésben. A felmentés többi indokától függetlenül, önmagában ezt a magatartást olyan súlyúnak találta az elsőfokú bíróság, ami okszerű, alapos indokát képezte a jogviszony megszüntetésének.
- [9] Az elsőfokú bíróság az okszerűség körében nem találta értékelhetőnek, hogy a felperes a sérelmezett kijelentéseket 2017. júliusában tette, ugyanakkor a felmentésére csak néhány hónappal később, 2017. október 31. napján került sor úgy, hogy a két időpont között ellátta a munkaköréből adódó feladatait. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az eltelt 3-4 hónap nem volt olyan jelentős időtartam, amely az alperesi intézkedés okszerűtlenségét eredményezte volna. A felperes magatartását súlyosító körülményként értékelte, hogy a felperes a közalkalmazotti jogviszonyból eredő kötelezettsége vétkes megszegése miatt már írásbeli figyelmeztetésben részesült.
- [10] Az elsőfokú bíróság elutasította a sérelemdíj megfizetésére irányuló kereseti kérelmet is. Ezzel összefüggésben arra hivatkozott, hogy a felperes kizárólag a felmentés jogellenességének tényére alapította a sérelemdíjjal kapcsolatos követelését. Egy jogellenes munkáltatói intézkedés azonban önmagában nem alapoz meg sérelemdíjat. Jelen perben az alperes által kibocsátott felmondás nem minősült jogsértőnek. A sérelemdíjat megalapozó többblettényállás, konkrét személyiségi jogsértés állítása hiányában, szubjektív érzésen alapuló érdeksérelem alapján nem látott lehetőséget sérelemdíj megállapítására.
- [11] Az elsőfokú bíróság elutasította a bankszámla hozzájárulással kapcsolatos 7.000 forint megfizetésére irányuló kereseti kérelmet is. Ezzel kapcsolatban kifejtette, az elsőfokú eljárás során az alperes bérjegyzékkel bizonyította, hogy folyószámla díj címén 16.541 forintot átutalt a felperes részére. Az átutalás tényét a felperes nem vitatta, ugyanakkor nem tudott arra nyilatkozni, hogy az átutalás milyen egyéb jogcímen illette meg. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság az alperes nyilatkozatát fogadta el és az alapján bizonyítottanak tekintette, hogy az alperes megfizette a bankszámla hozzájárulást a felperes részére.

A felperes fellebbezése

- [12] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetnek helyt adó érdemi döntés meghozatalát kérte. Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és

az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását kérte. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság megalapozatlan döntést hozott és az ügy érdemi eldöntéséhez szükséges lényeges adatokat, tényeket nem vizsgált meg, illetve figyelmen kívül hagyott, továbbá mellőzte a tanúk meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványait. Mindezekre tekintettel a felmentés jogszerűsége, illetve a sérelemdíj és a bankszámla hozzájárulás tekintetében is megalapozatlan döntést hozott.

- [13] A felperes kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság több körülményt egyáltalán nem vett figyelembe a felmentés okszerűségével kapcsolatban. A felmentés harmadik indokát megalapozottnak találta, annak ellenére, hogy a sérelmezett kijelentés és a jogviszony megszűntetése között körülbelül három-négy hónap telt el. Az alperes 2017. szeptember 18-án minősítette, a minősítés azonban egyetlen utalást sem tartalmazott a felmentésben hivatkozott kötelezettségszegésekkel kapcsolatban. Mindezt az elsőfokú bíróságnak értékelnie kellett volna.
- [14] A felperes bizonyítási indítványait az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, melyekkel azt kívánta bizonyítani, hogy az alperes a sérelmezett nyilatkozatot követően hónapokon át továbbra is érdemi feladatokat bízott rá, többek között az alperes akkori legfontosabb (százmillióس pertárgyértékű) perében. Az alperes ezzel a ráutaló magatartással azt fejezte ki, hogy teljes mértékben megbízott benne. Ezzel összefüggésben a felperes dr. Ügyvéd1 ügyvéd tanúkénti meghallgatását indítványozta, aki a lojalitás kérdésében adhatott volna érdemi információt. Az elsőfokú bíróság azonban mellőzte a tanú meghallgatását.
- [15] Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a tanúvallomások szerint az írásbeli figyelmeztetéssel érintett egyetlen vitatott esetet leszámítva maradéktalanul és magas színvonalon látta el a munkáját. A másik perben tett kijelentéseket sem öncélúan, hanem a saját érvei alátámasztása érdekében tette. A beadvány tartalma nem volt hátrányos az alperesre nézve, teljes kontextusban vizsgálva a szövegét megállapítható, hogy csupán a jogi álláspontját igyekezett kifejteni. Mindezekre figyelemmel kellett volna vizsgálni az elsőfokú bíróságnak azt, hogy valóban tanúsított-e olyan magatartást, amellyel veszélyeztette a munkáltató érdekeit.
- [16] Az elsőfokú bíróságnak mindezek alapján arra a következtetésre kellett volna jutnia, hogy az alperes ráutaló magatartása, a felperes foglalkoztatása, időközben lezajlott minősítése, az eltelt időszak hossza, cáfolták a felmentés jogszerűségét.
- [17] A felperes vitatta a munkaköre jellegével kapcsolatos elsőfokú ítéleti álláspontot is. Amiatt, mert jogász munkakörben került foglalkoztatásra, az a kijelentése, amit nem nagy nyilvánosság előtt, a jogi érvelése alátámasztásaként tett nem minősülhetett olyan súlyúnak, amely a jogviszonya megszűntetését megalapozta. Ugyanakkor az elsőfokú ítéletben is hivatkozott alkotmánybírósági határozat alapján vizsgálni kellett volna az okozott érdeksérelem bekövetkezését is, melyet az elsőfokú bíróság elmulasztott.
- [18] A felperes fellebbezésében az elsőfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás hiányosságaként értékelte, hogy a jogász munkakörben foglalkoztatottak érkezésére és távozására vonatkozó aktuális adatok becsatolására nem került sor, holott az ezzel kapcsolatos adatok alátámaszthatták volna a perbeli hivatkozását az alperesnél kialakult gyakorlatra vonatkozóan.
- [19] A felperes a 7000 forint összegű bankszámla hozzájárulással kapcsolatos ítéleti döntést azért vitatta, mert az elsőfokú bíróság bizonyítás nélkül fogadta el az alperes álláspontját annak ellenére, hogy az

által a kifizetett összeg nem egyezett meg a más munkavállalók részére ugyanezen a címen kifizetett összeggel. A sérelemdíj tekintetében fenntartotta a keresetben hivatkozottakat rámutatva, hogy a felmentés hangneme, megfogalmazása, továbbá a jogellenesség ténye sértő volt és ez már önmagában is alkalmas volt arra, hogy a személyét mások előtt negatív színben tüntesse fel. Önmagában erre tekintettel megillette a sérelemdíj, mivel a becsületét, a munkavégzéshez történő tisztességes hozzáállását kérdőjelezte meg az alperes a felmentéssel.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

- [20] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, arra hivatkozva, hogy az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján helyes jogi következtetések levonásával érdemben jogszerű döntést hozott.
- [21] Kifejtve, hogy az elsőfokú bíróság alapvetően az alperesre nézve sértő felperesi kijelentések alapján állapította meg a felmentés jogszerűségét, vitatta az elsőfokú ítéletben megállapított tényállást, azzal kapcsolatban, hogy több éven át eltúrta a felperes késéseit. Dr. Tanúltanúvallomására hivatkozva rámutatott, hogy a felettese többször is figyelmeztette szóban a felperest a késések miatt, azonban a felperes ennek ellenére nem változtatott a magatartásán. Ez a legenyhébb munkáltatói figyelemfelhívás volt, tehát jelezte, hogy nem értett egyet a felperes magatartásával és nem tűrte azt el.
- [22] A felmentés okszerűségével összefüggésben a fellebbezésben előadottak kapcsán az alperes a következőket fejtette ki. A minősítés az erre rendszeresített minősítő lap adatai alapján történt, a minősítést végző személy pedig nem azonos a munkáltatói jogkör gyakorlójával, aki a jogviszony megszüntetése kérdésében dönthetett. A felperes értékelése a felmentést megelőzően a 60-79%-os sávba esett, azaz nem minősült kiválónak. A felmentés és a sérelmezett kijelentések között eltelt időtartam sem eredményezte a felmentés jogellenességét, hiszen az a néhány hónap nem tette meg nem történné az eseményeket. A jogszabály a felmentés kibocsátására vonatkozóan időbeli korlátokat nem is állapít meg.
- [23] A felperes sérelmezett kijelentéseit illetően az alperes rámutatott, hogy éppen a felperes volt az, aki nem megfelelően értelmezte az általa a másik perben tett kijelentéseket. Ezek ugyanis a per tárgyával össze nem függő vádaskodások voltak, amelyek lényegében az alperes becsmélését valósították meg sértő, lealacsonyító kifejezések öncélú használatával, így ezeket megfelelően értékelte az elsőfokú bíróság az ítélete indoklásában. Mindez szükségtelen és indokolatlan volt, ugyanakkor alkalmas volt arra, hogy az alperes negatív megítélését előidézzé. Az elsőfokú bíróság e körben megfelelően értékelte a felperes által betöltött munkakör jelentőségét is.
- [24] Az a körülmény pedig, hogy a felmentésig a felperes ellátta az alperes perbeli képviselőjét, szintén nem állt összefüggésben a felmentés jogszerűségével. Az alperes a már addig is ellátott peres ügyek képviselőjét továbbra is a felperesre bízta, azokat nem vette tőle el, mivel a konkrét ügyeket a felperes ismerte a legjobban. Ezért nem volt célszerű az adott ügyekben a leváltása. A felperes eljárása ugyanakkor a felettes jóváhagyására tekintettel nem volt kiemelkedő jelentőségű.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

- [25] A felperes fellebbezése nem alapos.

- [26] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, az alapján a tényállást a bizonyítékok helytálló mérlegelésével állapította meg, az irányadó jogszabályok alkalmazásával érdemben is jogszerű döntést hozott, melyet a szükséges mértékben indokolt.
- [27] A másodfokú bíróság teljes mértékben osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját az alperes által kibocsátott felmentés egyes indokainak jogszerűségével, továbbá a sérelemdíjra vonatkozó igény, illetőleg a bankszámla hozzájárulással kapcsolatos igény tekintetében, ezért eltekintett az elsőfokú ítéletben kifejtettek megismétlésétől.
- [28] A fellebbezésre tekintettel a másodfokú bíróság a következőket emeli ki. Az elsőfokú ítélet indokolásában foglaltak alapján a felperes maga is akként nyilatkozott a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság a késésekkel kapcsolatos felmentési hivatkozást nem találta jogszerűnek. Erre tekintettel a másodfokú bíróság mellőzte az ezzel összefüggő bizonyítási kérdések értékelését a fellebbezés alapján. Annak azért nem volt az ügy érdemi elbírálására kiható jelentősége, mivel az elsőfokú bíróság - a felperes keresetének megfelelően - ebben a kérdésben nem találta jogszerűnek a felmentés indokát.
- [29] A felmentés ezen pontjához kapcsolódóan megjegyzendő, az alperes a fellebbezési ellenkérelmében nem tehetett vitássá az ezzel összefüggő elsőfokú ítéleti tényállást azzal kapcsolatban, hogy az alperes négy éven át eltűrte a felperes késéseit. Az alperes az elsőfokú ítélet indokolását erre irányuló fellebbezésben vagy csatlakozó fellebbezésben támadhatta volna. Ennek hiányában a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletben - ezzel összefüggésben - megállapított tényállást és jogi érvelést nem bírálta felül.
- [30] A felmentés harmadik okcsoportját illetően a felperes a fellebbezésében alapvetően azt kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelt valamennyi releváns körülményt, illetve indokolatlanul mellőzte a felperes bizonyítási indítványait. Ezzel szemben a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletét a szükséges mértékben indokolta és egyetlen felperesi indítvány mellőzésére sem került sor. A fellebbezésben hivatkozott dr. Ügyvéd1 tanúkénti meghallgatására irányuló indítványt a felperes visszavonta a 2019. január 23. napján tartott tárgyaláson (23. sz. jegyzőkönyv). Egyéb más - elutasított - bizonyítási indítványa a felperesnek nem volt, az általa meghallgatni indítványozott másik tanú, Tanú5 meghallgatására sor került a 2019. május 8-i tárgyaláson (24. sz. jegyzőkönyv).
- [31] Az elsőfokú bíróság a sérelmezett kijelentés és a felmentés között eltelt néhány hónap jelentőségét értékelte az ítélete indokolásában, tehát e körülmény mellőzésére a felperes megalapozatlanul hivatkozott a fellebbezésében. Az elsőfokú ítélet 8. oldalának harmadik bekezdésében ugyanis az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást akként, hogy a sérelmezett kijelentés és a felmentés kibocsátása között eltelt idő önmagában nem tette okszerűtlenné az alperesi intézkedés kibocsátását. A másodfokú bíróság azzal találta szükségesnek kiegészíteni az indokolást, hogy az elsőfokú bíróság a 2019. május 8-án tartott tárgyaláson tájékoztatta a feleket, hogy a 39.M.784/2017. számú ügy iratait a per anyagává tette. A csatolt iratokból megállapítható, hogy a felperes - alperes által sérelmezett - 2017. július 17-ei keltezésű, a bíróságra 2017. július 25. napján érkezett beadványát az alperes 2017. szeptember 18-án - töltötte le elektronikusan - vette át, azaz ekkor szerzett tudomást az általa kifogásolt felperesi kijelentésekről. Ebből következően a 2017. október 31-én kelt felmentésben a fenti magatartásra való hivatkozás nem eredményezheti a munkáltatói intézkedés jogellenességét.

- [32] Fellebbezésében tévesen hivatkozott a felperes arra, hogy a minősítése eredményét, adatait is figyelembe véve megállapítható volt a felmentés okszerűtlensége. Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában valóban nem tért ki a felperes minősítésének a kérdésére, mindez azonban nem hatott ki az ügy elbírálására és nem befolyásolta a döntés jogszerűségét. A minősítő lap alapján ugyanis a munkáltató a közalkalmazotti munkakör ellátásával összefüggő szempontok (munkakör ellátása szempontjából szükséges szakmai ismeretek, gyakorlati munka, problémamegoldó képesség, felelősség és hivatástudat, pontosság, szorgalom, stb.) szerint értékeli a közalkalmazott munkavégzésének színvonalát. Ezért e minősítés eredménye nem zárja ki az Mt. 8. § (2) bekezdésén alapuló, a munkahelyen és munkaidőn kívül tanúsított magatartás miatt a jogviszonyt megszüntető munkáltatói intézkedés alkalmazását.
- [33] A felperes a fellebbezésében a sérelmezett kijelentései kapcsán vitatta azok hatását, következményeit az alperesre, ezáltal az indokolás valóságát is kétségbe vonta. A másodfokú bíróság a Alkotmánybíróság 56/1994. (XI. 10.) AB határozatára figyelemmel is jogszerűnek találta az elsőfokú bíróság döntését és annak indokait. Az elsőfokú bíróság is hivatkozott az ítéletében az Alkotmánybíróság határozatára és helytállóan azt a következtetést vonta le, hogy a felperes kijelentései, magatartása hátrányosan befolyásolták az alperes érdekszféráját. Emiatt nem volt elvárható, hogy a továbbiakban az alperes a munkaviszonyban is elengedhetetlen bizalom hiányában tovább foglalkoztassa a felperest. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperes által alkalmazott kijelentések, például a közpénzek szabálytalan felhasználására vonatkozó kijelentés és ezzel kapcsolatban a bíróság intézkedésének a kezdeményezése iránti kérelme már túlmutatott a véleménynyilvánítás, illetőleg a perbeli jogi álláspont kifejtésének keretein. A felperes nem a keresetét alátámasztó jogi érvelést, hanem az alperest - indokolatlanul - negatívan minősítő kijelentést tett, amikor azt közölte, hogy az alperes megpróbálja „félrevezetni a bíróságot”, „valótlanságokat állít”, illetve a „közpénzeket nem megfelelően használja fel”. Az Mt. 8. §-a alapján pedig az alperes a szervezeti érdekeit sértő, veszélyeztető magatartást is jogszerűen értékelhette felmentési okként.
- [34] A másodfokú bíróság teljes mértékben egyetértett a sérelemdíj iránti igény elutasítására vonatkozó elsőfokú ítéleti döntéssel is. Az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette, hogy önmagában egy jogellenes munkáltatói intézkedés még nem alapoz meg sérelemdíjra vonatkozó igényt, ugyanakkor a jelen ügyben nem történt jogellenes munkáltatói intézkedés, amely indokoltá tette a sérelemdíjat megalapozó személyiségi jogsértés vizsgálatát, melyet egyébként konkrétan meg sem jelölt a felperes. A Kúria a BH2020.185 döntésében kifejtette, hogy a jogellenes munkáltatói intézkedés önmagában - a személyiségi jogsértés megállapítása nélkül - nem teremt jogalapot a sérelemdíj követelésére. A Kúria egyúttal abban a kérdésben is állást foglalt, hogy amennyiben egy munkáltatói intézkedés nem jogellenes, úgy azzal összefüggésben személyiségi jogsértés nem merülhet fel.
- [35] A bankszámla hozzájárulással kapcsolatban a másodfokú bíróság a következőket hangsúlyozza. A bérjegyzék adatai szerint ezen a jogcímen történt átutalás a felperesnek, ezért a felperes terhére esett annak bizonyítása, hogy ezt az összeget valamilyen eltérő jogcímen fizette ki számára az alperes. Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást akként, hogy a felperes nem tett nyilatkozatot arra, hogy milyen egyéb jogcímen kapta ezt a juttatást, ugyanakkor az átutalást nem tekintette jogcím nélküli, téves kifizetésnek sem, mivel annak visszafizetése iránt nem tett lépéseket. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen fogadta el bizonyítottnak, ellentétes adatok bizonyítottsága hiányában, hogy a teljesítés megtörtént és megalapozottan rendelkezett a felperes keresetének elutasításáról.

- [36] Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást akként, hogy a felmentés valósnak és okszerűnek talált - felperesi kijelentésekkel kapcsolatos - indoka megalapozta az alperesi intézkedés jogszerűségét. Ezzel kapcsolatban a másodfokú bíróság hivatkozik az EBH2018.M.18 számú kúriai határozatra, melyben az egyébként egységes és következetes bírósági gyakorlatra utalva a Kúria kifejtette, hogy az azonnali hatályú felmondásban felrótt több indok esetén, ha egy indok bizonyított és annak súlya alkalmas a jogviszony megszüntetésére, akkor a felmondás jogszerűnek minősül. Mindezt a másodfokú bíróság jelen ügyben az alperesi felmentés kapcsán is irányadónak tekintette.
- [37] Az elsőfokú bíróság - a fentebb részletezettek szerint - a szükséges bizonyítást lefolytatta, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nem volt lehetőség. A másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltak alapján nem látott lehetőséget az elsőfokú ítélet megváltoztatására, ezért a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253. § (2) bekezdése alapján - a fentiekre tekintettel - az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.
- [38] A másodfokú bíróság a Pp. 78. §, 80. § -ai alapján rendelkezett a pernyertes alperest a másodfokú eljárásban képviselő jogtanácsost megillető perköltség összegéről, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdésére figyelemmel.
- [39] A felperes munkavállalói költségkedvezményére tekintettel, az őt terhelő illetéket az állam viseli a jelen perben alkalmazandó, a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § és 14. § -a alapján.
- [40] A másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el a veszélyhelyzet ideje alatt érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedésekről szóló 74/2020. (III. 31.) Korm.rendelet 29. §-a alapján.

Budapest, 2020. június 23.

. Orosz Andrea s.k.	. Laczó Adrienn Lilla s.k.	. Asbóth Balázs s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A kiadmány hitelül:
kiadó